

ОСОБЛИВОСТІ ІНСТИТУЦІОНАЛІЗАЦІЇ МЕХАНІЗМУ РЕАЛІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ І СПОРТУ В УКРАЇНІ

Камінська В.В.

аспірантка кафедри публічного управління та адміністрування
Вінницький державний педагогічний університет імені Михайла Коцюбинського,
м. Вінниця, Україна
E-mail: topskilady@gmail.com
ORCID 0000-0002-5473-6705,

Ефективність публічного управління й адміністрування у будь-якій сфері, окрім оптимального і збалансованого законодавства, цілком залежить від інституційних механізмів, котрі є прямими інструментами реалізації державної політики. Побудова центральних органів державної влади, органів місцевого самоврядування, система комунальних спортивних закладів та інших суб'єктів фізкультурно-спортивної політики є тією архітектурою, яка забезпечує функціонування і розвиток усієї галузі і є збалансованим механізмом взаємодії.

Відтак, на національному рівні інституціоналізація механізму реалізації державної політики у сфері фізичної культури і спорту в Україні відбувається у межах функціонування відповідних суб'єктів. Погоджуємося з С.М. Балабаном [1, с. 90] у тому, що загалом публічне адміністрування у сфері фізичної культури та спорту є розгалуженою сукупністю органів публічної адміністрації (органів державної влади та місцевого самоврядування), самоврядних організацій і органів громадського самоврядування, які здійснюють на постійній основі цілеспрямований вплив на відповідну сукупність правовідносин, що виникають у зв'язку з реалізацією кожним громадянином права на заняття фізичною культурою і спортом. Таке право, насамперед, гарантується опосередковано міжнародними інституціями, але у повній мірі – Верховною Радою України та Міністерством молоді та спорту України, які визначають і забезпечують формування та реалізацію державної політики й здійснюють законодавче регулювання відносин у згаданій сфері, а також у межах своїх повноважень контроль за реалізацією державних програм розвитку спортивної галузі та за дотриманням законодавства про фізичну культуру і спорт

Механізм управління розвитком фізичної культури і спорту характеризується спрямованістю на переведення об'єкта управління на найбільш високий рівень його функціонування з урахуванням можливостей та особливостей соціально-економічного розвитку регіону. У галузі фізичної культури і спорту можна вирізнити ключові процеси, які носять матеріально-речовий характер (матеріально-технічне забезпечення, кадрове забезпечення, фінансове забезпечення тощо) та інформаційний (взаємозв'язки із громадськістю, висвітлення спортивних подій, наукове забезпечення тощо) [2, с. 159].

Водночас доцільно констатувати, що нормативно-правові акти органів місцевого самоврядування у сфері фізичної культури та спорту, прийняті з метою їх реалізації у відповідних територіальних громадах, здебільшого, різняться з багатьох питань регулювання. Тобто, зважаючи на самостійність у здійсненні повноважень органів місцевого самоврядування у цій сфері, фінансову спроможність та інші чинники – з одного боку, якоїсь єдиної системи регулювання в означеній сфері дослідження на місцевому рівні немає, але, з іншого – доцільно брати до уваги особливості кожної територіальної громади щодо її перспектив в успішному розвитку спорту.

Отже, інституційний механізм реалізації державної політики у сфері фізичної культури і спорту в Україні охоплює елементи трьох рівнів, представлені:

- міжнародними інституціями (міжнародні неурядові організації, що здійснюють організацію та забезпечення міжнародних спортивних заходів);

- вищими і центральними органами державної виконавчої влади (забезпечують реалізацію міжнародної та державної політики в Україні);
- місцевими органами влади (місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування, що реалізують фізкультурно-спортивну політику у конкретних населених пунктах).

Потрібно зазначити, що інституційний механізм потребує пошуку оптимальної моделі збалансування функціонування щодо системності державної фізкультурно-спортивної політики, що впливає на ефективність вирішення існуючих проблем. Так, питання залучення кадрів та підвищення кваліфікації наявних працівників не знаходять відображення у цільових програмах органів місцевого самоврядування. У такому разі доцільно розглянути можливість впровадження проектного управління в рамках програмного цілепокладання, що має базуватись на реалізації такого елемента публічного адміністрування, як державно-приватне партнерство.

Список літератури:

1. Балабан С.М. Інституціональний аспект публічного адміністрування сферою фізичної культури та спорту в Україні. *Право і суспільство*. № 6 у 2 ч. Ч. 2. 2016. С. 88 – 94.
2. Кудлата К.В. Державне управління фізичною культурою та спортом на регіональному рівні: поняття та сутність. *Інвестиції: практика та досвід*. № 23. 2013. С. 156 – 160.